

Q

#2 - 2015

Norges Unge Katolikker

TVIL

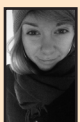

- 4 Påskeleir Haraset
- 6 Temaartikkel
- 8 Ministranthelg 2015
- 10 Nyheter i Q
- 12 Påskeleir Skogstad
- 14 Q-lokalt
- 16 Temaartikkel
- 18 Nukduras
- 22 5 på gata
- 24 Polsk artikkel
- 26 Film i Q
- 27 Helgen
- 28 Q-prest
- 30 Q-tips
- 31 Kateketisk spalte

innhold

Redaksjonen

Redaktør
Susanne
Tande

Ungdomsprest
Khiem Duc
Nguyen

Illustratør
Irene
Bautista

Layout
Lillian
Nguyen

Journalist
Alexander
Kopperud

Journalist
Cecilia
Bruce

Journalist
Hans August
Mehren Wade

Journalist
Kim Anh
Le

Leder

Kjære leser,

Det er ikke alltid så lett å være katolikk i Norge. Vi er i mindretall, og skepsis og kommentarer fra andre kan tære på styrken i vår egen tro. Og det er ikke bare for oss nordmenn at Guds ord kan være vanskelig å begripe. Over hele verden, selv i Roma, finnes tvil. Man stiller kanskje seg selv spørsmålene «Hvis Gud finnes, hvorfor er det så mye vondt i verden?» og «Hvorfor skjer dette med meg?», uten alltid å finne gode svar. Det er da vi må huske: det er lov å tvile, men ikke la tvilen ta overhånd! Vi er heldige som har messen, prester å snakke med, og bibelen og katekismen å lese i. Oppsøk Herren!

Personlig har jeg alltid likt apostlen Thomas, «tvileren». Thomas var ikke med de andre apostlene da de så den opstående Jesus, og klarte ikke å tro på det de fortalte. Da han så Jesus med sine egne øyne klarte han fortsatt ikke å tro! Først da han fikk ta på sårene Jesus hadde fra korsfestelsen, trodde han. Da utbryter han det som for meg en stor inspirasjon: «Min Herre og min Gud!». Thomas var den første til å kalle Jesus for Gud! Senere misjonerte han over store områder, og dro lenger enn de andre.

Foruten spennende artikler rundt temaet tvil, kan du også lese om all den forskjellige aktiviteten som har foregått

i NUK den siste tiden! Les om påskeleirer, ministrant-NM og lokallagshelger, samt hvordan avslutningen på utvekslingsprosjektet med Caritas har gått.

God sommer!
Susanne

Q – Katolsk Ungdom #2 2015

Målsetting:

Q – Katolsk Ungdom er et blad skrevet av og for unge katolikker i Norge, utgitt av NUK. Bladets målsetting er å virke som et forum for bevisstgjøring i katolsk tro. Det skal gis et klart bilde av Kirken og dens lære, og fordype seg i emner som opptar ungdom i dag. Q skal gjenspeile NUKs aktivitet, bidra til å styrke de unges tilhørighet til den katolske Kirke, og være en hjelp til å knytte de flernasjonale grupper sammen.

Adresse:
Akersveien 16a
0177 Oslo

Epost: q@nuk.no

Konto: 3000 16 91399

Utgiver: Norges Unge Katolikker
Akersveien 16a
0177 Oslo
Telefon: 23 21 95 40
Fax: 23 21 95 43
Epost: nuk@nuk.no
Web: www.nuk.no

Trykk: Krona Trykk
Opplag: 1400

Utgivelse: Q – Katolsk Ungdom kommer ut 4 ganger i året, og er rettet mot katolsk ungdom i alderen 13 – 18 år. Bladet sendes kun til betalende medlemmer i NUK.

Ansvar: Redaksjonen setter pris på leserbrev og artikler. Meninger fremsatt i disse står for forfatterens eget regning. Oppgi alltid navn og adresse, og send gjerne med bilde. Ønsker du å være anonym på trykk, godtas som regel dette.

NUK: Norges Unge Katolikker (NUK) er en sammenslutning av katolske barne- og ungdomslag som har sitt utspring i de katolske menighetene i Norge. Organisasjonen er partipolitisk uavhengig. NUK skal være for alle katolikker i Norge, og bygger på grunnpilarene TRO, FELLESKAP og HANDLING.

Bidragsytere

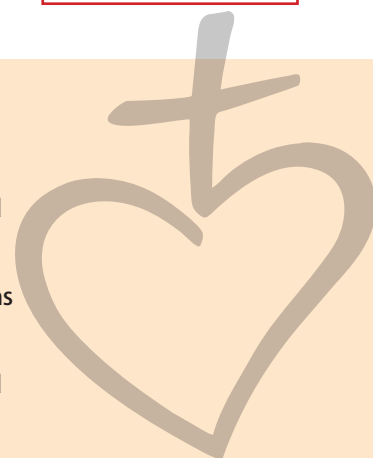
Bao Hieu Kevin Nguyen
Helene Fongen
Kristoffer Kopperud
Magdalena Water
Mark Ross
Odin Fredrik Rustad
Ole Martin Stamnestrø

Sinthiya Therese Anandan
Sunniva Fongen
Tram Michelle Nguyen
Vivian Nguyen
Oslo katolske bispedømme
Wikipedia Commons

Forsidebilde
Kristoffer Kopperud

Midtsidebilde
Wikipedia Commons

Baksidebilde
Kristoffer Kopperud

Konfirmantleir på *Haraset*

Palmesøndag 26. april 2015 ankom en buss full av konfirmanter og ledere til Haraset Leirsted.

Snøen hadde akkurat lagt seg igjen på bakken når man skulle tro at våren hadde kommet. Smånervøse ungdommer hilste på resten av lederteamet etter ankomsten til leirstedet. Mange hadde ikke vært på leir før, og hadde derfor ingen forventninger til leiren. Heller ikke mange kjente hverandre, men det som var lovet, var at dette skulle bli et uforglemmelig leir med mange nye venner!

Etter søndagsmessen

satt gruppene gruppevis under middagen. Den pinlige stillheten løste seg litt opp etter noen bli-kjent leker. Dagen etter var leirstedet forandret til et sirkus med klovner, dyr, mimere, og ikke minst en sirkusdirektør som var Kajetan med hans assistens Lana. Temaet for temafesten var nemlig sirkus. Med catwalk for framvisning av kostyme ble beste kostyme kåret. Deretter ble det leker og limbo utover kvelden.

Utover uken var det aktivitetsgrupper som blant annet inneholdt PMS (praktisk-moro-sport), musikkgruppe, kreativgruppe og dans. Det ble holdt

temaøkter og sangøvelser. Deltakerne fikk spørre p. Rory om det de lurte på under pater prater. Før det var skriftemål og det beveget seg mot den stilleuken der hvor man kunne få tid til å tenkte på hva Jesus gjorde for oss.

Da det nærmet seg slutten av påskeuken var stemningen merkbart bedre! Under Påske-OL var teamspiritten på topp. Det ble litt pinlig stemning under festmiddagen da ikke alle var helt fornøyde med den tilfeldige date'en de fikk utdelt. Men det løste seg under festen etter middagen. Med god stemning og musikk håpte de fleste

at påskeuken kunne vart lengere. Den siste timen var dystert. Nå skulle konfirmantene tilbake til sine egne menigheter. Dette har vært en leir hvor bekjentskap har blitt skapt på tvers av menigheter. Og det hadde ikke blitt en bra leir uten de flotte konfirmantene. Heller ikke uten de to kokkene som stod på kjøkkenet hver dag og lagde mat til sultne leirdeltakere. Leirpresten har også vært helt super, uten p. Rory hadde ikke det blitt så bra leir, både liturgisk og ikke minst sosialt.

Tekst: Tram Michelle
Nguyen

Bilder: Tram Michelle
Nguyen og Mark Ross

“Hei **du** som ikke går i kirken på søndager”

Jeg forstår deg godt. Liturgien er kjedelig og vi har hørt alt før. Spørsmålet vi stiller oss er: Hva har Kirken med meg å gjøre?

Historien om Jesus som ble født og drept i Israel for 2000 år siden er ikke så spennende. Jesus er ofte ansett som en opprører i det romerske Israel. Han var radikal og påpekte feilene til yppersteprestene, og det var blant annet derfor han ble henrettet. Ellers var Jesus en snekker som gikk rundt og snakket om kjærlighet og Guds rike. Han hadde 12 nære venner og tusenvis som hørte på ham. Alt dette har du hørt før, for det er det kateketene og prestene snakker om. Hva har det de prater om med deg å gjøre?

Jeg tenker kateketen er som en guide på et gammelt slott. Kanskje du har vært der? Han tar deg gjennom slottet på en dørgende kjedelig omvisning. Men hva om guiden sier deg: «dette slottet skal bli ditt. Du

skal arve det.» Hva om det kateketen snakker om, faktisk angår deg? C. S. Lewis, forfatteren av Narnia, sa at hvis kristendommen er falsk, så er den ubetydelig. Men, hvis kristendommen er sann, så er det det mest betydningsfulle i våre liv. Det er ikke bare en 2000 år gammel historie. Det angår deg. Det er bare én ting kristendommen ikke kan være, og det er «passe» viktig.

Dette er altså viktig. Vi er kristne i en verden som er skapt av Gud. Hva betyr det? Vår sogneprest i Bergen preker så pent: «Vi er ikke kristne. Vi gjør kristent.» Som kristne sier vi ja til Gud, ikke som en fjern kraft i verdensrommet, men som kjærligheten selv i handling. «Den som ikke elsker, har aldri kjent Gud, for Gud er kjærlighet» (1. Joh 4:8). Gud = kjærlighet. Når jenten sier til kjæresten sin: «Jeg elsker deg,» så er «I God you,» en god oversettelse, for det er Han som binder disse to menneskene sammen;

du møter Gud i kompisene og vennene dine, i godheten mellom mennesker. Dette er kristendommens essens og du er en del av det. Gud angår deg. Gud kjenner deg og vil at du skal bli kjent med Ham.

Hvordan kan jeg, en 17-år gammel gutt fra Bergen bli kjent med Gud Den allmektige, som har skapt tid og rom, himmel og jord? Da må vi nødvendigvis gå der himmel og jord møtes. På dette sted kan du trekke deg tilbake fra hverdagens press og plikter. Der trenger du ikke å prestere, men bare ta i mot. Det er i kirken hvor du kan fysisk møte Jesus, for Hans korsoffer og oppstandelse er mystisk tilstede under Messen; det skjer parallelt; det som skjedde da for 2000 år siden, det skjer nå. Brød og vin blir til Jesu kropp og blod hver søndag i det presten sier: «dette er mitt legeme som gis for dere». Dette er utvilsomt den største historiske hendelsen noen sinne. Likevel blir

du hjemme.

«Eller om en kvinne har ti sølvmynter og mister én, tenner hun ikke da en lampe og feier i hele huset og leter nøye til hun finner den? Og når hun har funnet den, kaller hun sammen venninner og nabokoner og sier: «Gled dere med meg, for jeg har funnet igjen det pengestykket jeg hadde mistet» På samme måte, sier jeg dere, blir det glede blant Guds engler over én synd som vender om.» (Luk 15:8-10) Kvinnen er Gud som leter etter deg. Når Jesus inviterer oss til sitt måltid, kan vi avslå? Ja, vi kan gjøre som vi ønsker, men det er ikke barnemat vi sier nei til; det er den største og viktigste hendelsen i historien, i kommunion, community, med en familie på 1 000 000 000 levende katolikker, over ti tusen helgener, herskarer av engler og vår Far og Konge, Jesus Kristus.

Vi kan ikke forstå det, men vi kan ta i mot det.

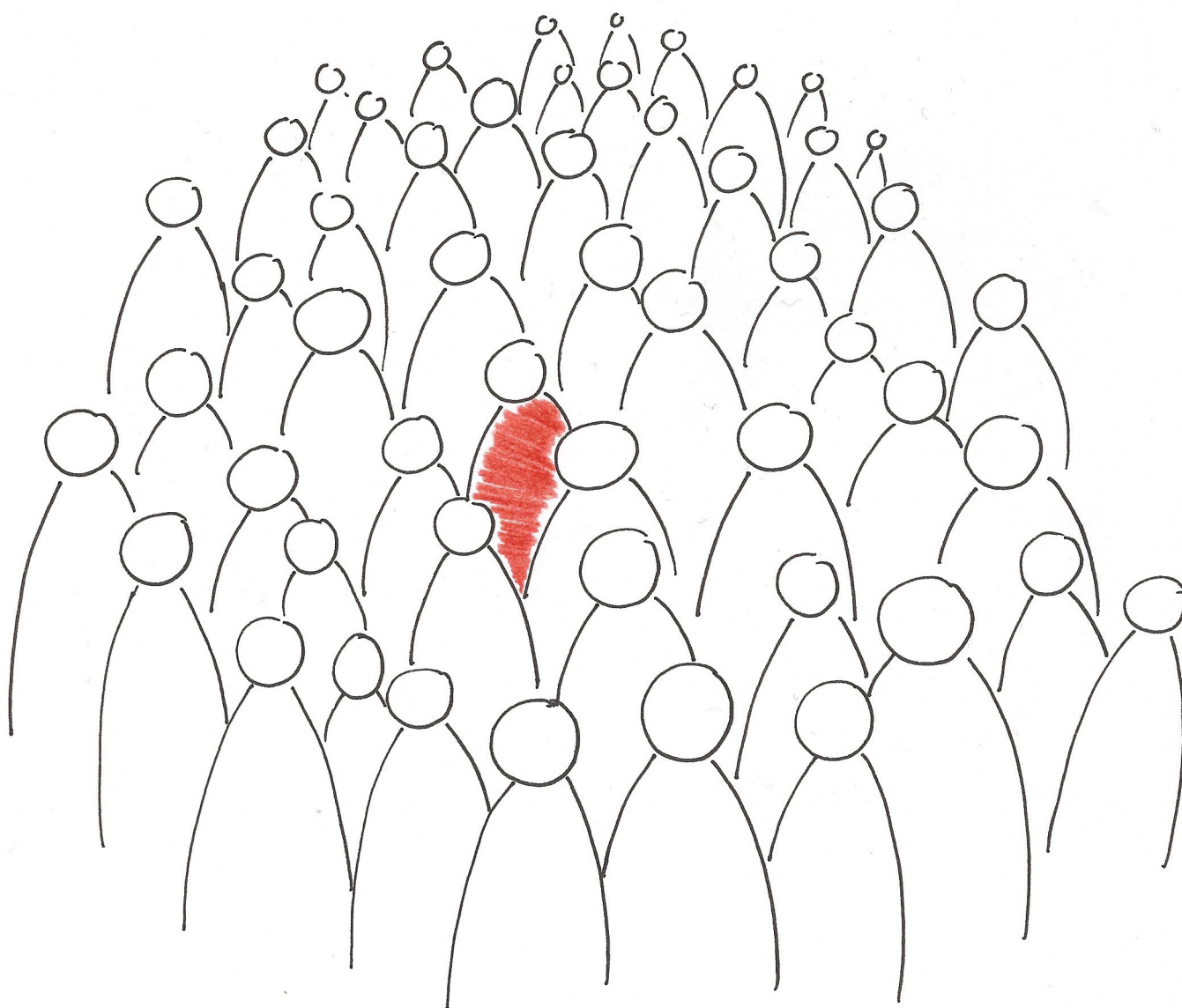

Ikke fordi presten er spennende eller kateketen er sympatisk. Nei, vi gjør det for vår egen del. Gud kan virke fjern, men det er derfor Han gav oss sin Kirke; ikke si nei til den største av alle skatter. Tviler du? Bra, alt annet ville vært merkelig. Men som Daniel Garces sier: «Tvil mye; tro mer,». Hold døren på gløtt for Gud, og ting vil skje; gå til kirken med venner og vit at nå møtes Jord og Himmel; med dét i bakhodet, hvor kjedelig er det egentlig?

Tekst: Hans August

Mehren Wade

Bilde: Irene Bautista

Ministranthelg 2015

17. april samlet det seg 120 barn, ungdommer og voksne fra overalt i Norge for å delta på årets ministranthelg på St. Sunniva skole i Oslo. Denne helgen skulle de 11 ulike lagene lære mer om vår tro, vår oppgave som ministrant, og ikke minst delta på Norgesmesterskap i ministrering.

På fredagen begynte vi med en velkomst hvor vi ble kjent med lederne for helgen. Deretter var det middag som sto på planen, og med Theresa Jee som kokk var dette noe mange

gledet seg over. Gode og mette var det neste som sto på planen temaøkt, hvor vi lærte om vår oppgave som ministrant. Så var det på tide med å bli kjent med de andre deltakerne på ministranthelgen, og dermed tid for både kjente og ukjente "bli-kjent" leker. Vi lekte de klassiske lekene som sheriffen og tegne/mimeleken, i tillegg til å lære noen gøyale leker som Mathias Ledum, en av lederne for helgen, hadde lært under sitt opphold i Honduras. Mange ble kjent på tvers av ministrantlagene, noe som viser at lekene var en suksess! Trøtte og slitne etter en dag fylt med læring og

moro, var det tid for aftenbønn og søvn.

Lørdagen var det endelig tid for konkurransen alle var spent på. Dagen startet med frokost og messe, etterfulgt av "Pater prater" med p. Pål. Der fikk mange svar på sine spørsmål om blant annet liturgi, og hvordan man skulle utføre de forskjellige tjenestene som ministrant. Etter dette var det tid for at hvert lag skulle trekke sin oppgave for første delen av konkurransen. Første delen gikk ut på at alle lagene skulle utføre en liturgisk handling: enten offertorium, forvandling, inngangsprosesjon eller utgangsprose-

sjon. Da lagene hadde fått sin oppgave fikk man én time med hjelp fra lagleder på å øve. Deretter var det rebusløp som sto på planen! Med ulike stasjoner oppgaver som utfordret både 9-åringen og 16-åringen, var rebusløp noe alle synes var gøy.

Etter lunsj merket man at spenningen økte, for det neste som sto på planen var nemlig konkurransen. Ferdigskiftet og nervøse sto alle ministrantene klare i kirken. Hvert ministrantlag skulle utføre oppgaven foran juryen, hvor man ble vurdert i om oppgaven ble utført korrekt, om det var godt samarbeid mellom ministrantene,

St. Laurentius (Drammen) velger liturgiske gjenstander til sin oppgave

Nervøse ministranter fra St. Ansgar (Kristiansand) venter på å utføre sin oppgave.

at tjenesten opplevdes estetisk og om den ble utført med verdighet. I tillegg til tjenesten man skulle utføre, fikk man også tre minutter på å velge "utstyret" (blant annet lys, kalk, røkelse etc.) man trenger for å gjennomføre oppgaven, og denne gangen uten hjelp fra leder. Alle lagene gjennomførte oppgaven veldig godt, og mange pustet lettet ut etter første delen av konkurransen.

Etter middagen fikk vi vite hvilke fem lag som kom videre til konkurransens finale. Følgene lag gikk videre: St. Olav (Oslo), St. Tarcisius (et av lagene som representerte Bergen), St. Ansgar (Kristiansand),

St. Svithun (Stavanger) og det tamilske laget fra St. Johannes (Oslo). Finalelagene kunne bli trukket i disse oppgavene: lysliturgien til påskennattsmesse, overføring av sakrament til skjærtorsdagsmesse, eller dåpsliturgi til påskennattsmesse. Lite visste de at alle ble tildelt samme oppgave, nemlig lysliturgien til påskennatt! Disse lagene fikk vite oppgaven kun 10 minutter før fremføring, og kunne bruke denne tiden til å forberede seg med litt hjelp fra Josef Ottersen, helgens sjef. Oppgaven ble dyktig utført av alle lagene, og det ble spekuleringer i hvilket lag som skulle få lov til å mi-

nistrere i pontifikalmessen på søndagen.

Siste dagen startet med å pakke sammen, deretter tid for frokost hvor vi endelig fikk vite de ulike plasseringene. Vinneren av årets Norgesmesterskap i ministrering, og som fikk med seg det vakre vandrekorset hjem, var St. Ansgar ministrantlag fra Kristiansand! 2. plassen gikk til St. Tarcisius fra Bergen, og ministrantlaget fra St. Olav havnet på 3. plass. Vinnerlaget fikk også æren av å ministrere på pontifikalmessen ved Erkebiskop av Warszawa, Kardinal

Ka-zimierz Nycz. Med messe på latin og innslag av både polsk, vietnamesisk, engelsk, norsk og 120 ministranter i alterkoret var kardinalmessen en ny opplevelse for mange og høydepunktet for helgen. Etter kardinalmessen var det på tide å pakke siste rest, og til slutt å ta avskjed. Ministranthelgen var en lærerik helg fylt med mange nye minner og mye ny kunnskap, og vi håper at det ikke er lenge til neste ministranthelg!

Tekst: Sinthiya Therese Anandan
Bilder: Mathias Ledum

Qnyheter

Paven og Putin

Den russiske presidenten Vladimir Putin var 10. juni på besøk i Vatikanet. Paven og Putin skal ha snakket sammen i enerom, og en talsmann forteller at møtet i all hovedsak handlet om situasjonen i Ukraina og i Midt-Østen. Pave Frans skal ha oppfordret Putin til å arbeide for fred. Som gave ga han Putin en medaljong av «Fredsensengelen», som han sa «overvinner alle kriger og taler om solidaritet blant mennesker».

Bilde: AFP PHOTO / CLAUDIO PERI/NTB Scanpix

Hva? Er ikke Mor Teresa en helgen?

For å regnes som en helgen i Den Katolske kirke, må man først bli helligkåret. Mor Teresa, som grunnla en nonneorden og vant Nobels Fredspris, ble saligkåret i 2003, bare seks år etter at hun døde. Nå sier ryktene at en helligkåring er på vei. Neste år har pave Frans utropt til Barmhjertigheten og da passer det jo veldig fint at «De fattiges mor», som allerede har inspirert og vært et forbilde for mange katolikker i hele verden, offisielt blir en helgen.

Paven for miljø

Klima og miljø har preget nyhetsbildet de siste årene og paven har også minnet oss på hvor viktig det er å ta vare på planeten vår. Nylig har han skrevet et dokument som heter Laudato Sii (Lovet være du) hvor han gjentar hvor viktig det er at vi verner om miljøet. I høst skal han dra til New York og snakke til FN om bærekraftig utvikling. – Respekt for det skapte er et vilkår som troen stiller oss, 'hagen' vi bor i er ikke betrodde oss for at den skal utnyttes, men snarere kultiveres og behandles med respekt.

Messe skrevet av Oscar-vinnende komponist

Ennio Morricone er en verdenskjent komponist som har skrevet musikkene til blant annet *The Mission*, *The Untouchables* og *Django Unchained*. Nå har den italienske komponisten også skrevet en messe, og som fikk sin debut den 10. juni. Messen er dedikert til Jesuittordenen og pave Frans. Morricone forteller at han har prøvd å være innovativ, samtidig som han legger vekt på det liturgien og det tradisjonelle.

Bilde: Wikipedia Commons

Charlie, Charlie... don't come near!

Du har kanskje fått med deg trenden «#thecharilechallenge», hvor du legger to blyanter i kors og deretter angivelig kan stille den meksikanske demonen Charlie noen spørsmål. Dette kan virke som helt ufarlig moro, og kanskje er det det, men usikkerheten ligger i at vi ikke vet. Som katolikker blir vi oppfordret til å holde oss unna spiritisme og andre okkulte saker, rett og slett fordi vi ikke ønsker å åpne oss for, eller ha kontakt med demoner. Vi er kalt til å søke Gud og hans kjærlighet. Bruk blyantene til å skrive, og gjør heller #thejesuschallenge, fold hendene dine og be! «Jesus, Jesus, are you there?» Ja det er Han!

Bilde: Wikipedia Commons

Mark Wahlberg forteller om sin tro

Hollywoodskuespilleren forteller i et intervju med Square Mile at han ber daglig og prøver å gå til kirken hver dag. «Troen på Gud er hva som gjør meg til en bedre mann. Det er den viktigste delen av mitt liv» forteller Wahlberg. Stjernen fra blant annet storfimen *The Departed* ble født inn i en katolsk familie som en av ni søsken, og han sier at hans egen familie, som nå består av kone og fire barn, er en annen viktig del av hans liv. «Jeg ber om at jeg vil leve opp til min intensjon om å være den beste ektemannen og faren jeg kan,» forteller Wahlberg.

Norges første katolske russ

Norges første katolske russ

St. Paul Gymnas i Bergen hadde sitt første kull med avgangselever i år. Og som avgangselever flest hadde også elevene ved St. Paul en strålende russetid i mai. Litt spesielt er det likevel å være det første kullet med katolsk russ noen sinne, for det er ikke alle klasser som tar en pause fra feiringen for å feire messe.

Konfirmantleir på Skogstad

I slutten av mars kl. 12:00 stod det en gjeng med unge katolikker utenfor Thon Hotell Opera. De kikket seg rundt og så på alle de nye, fremmede fjesene. Fjes som de nå skulle tilbringe en hel uke sammen med. Litt spente og nervøse bestiger de alle bussen som er klar til å dra.

Da vi ankom leirstedet ble vi møtt av to små mennesker i døråpningen. De hadde på seg helt like klær og nektet å slippe oss inn før vi hadde stilt oss på en pen rekke. Det var vårt første møte med lederne Jonathan og Damien. Resten av dagen brukte vi på å bli kjent med hverandre. Både ledere, leirprest og rom-kamerater. Vi hjalp til å gjøre i stand kapellet og vi utforsket leirområdet.

Ganske tidlig i uken hadde vi en utkledningsfest der temaet var "Yrke". Da skulle vi kle oss ut som noe av det vi hadde lyst til å bli. På festen var det både leger, politimenn, sangere, kunstnere og fotballspillere å se. Vi hadde det morsomt med musikk og Speed-Date!

De fleste dagene gikk tiden med på aktivitetsgruppene: Musikk, Drama, PMS, Mystikk

og Avis. Etter hvert måltid var det alltid førstemann til påmeldingslappen, og det ble kjempet hardt om å komme på de beste gruppene. Det var også satt frem en boks der vi kunne putte lapper oppi til Pater Prater. Pater Khiem svarte veldig godt på spørsmålene og vi hørte virkelig på hva han hadde å si om det åndelige i livet vårt.

Hver dag holdt lederne spennende forelesninger om hvordan vi kunne være gode kristne i dagliglivet og hvor stor kjærlighet Gud gir til oss.

Den viktigste delen av leiren var vel Triduum. Da forberedte vi oss på at Jesus skulle bli tatt til fange, gå korsveien, dø for oss og gjenoppstå.

Skjærtorsdag forberedte vi oss på våkenatten. Vi valgte

salmer som vi skulle synge og hvilke bønner vi skulle be. Dette var det ikke mange som gledet seg til, men alle gjennomførte den ene timen enten de var trøtte eller ikke. Denne messen var det også fotvask, så da fikk alle deltagerne beskjed om å vaske føttene sine godt før messen startet, så lederne ikke fikk en ubehagelig opplevelse. Da var det veldig mange kreative måter å vaske føttene på.

Vi spiste et stort måltid på torsdagen som bestod av deilig lam, fordi dagen etter var Langfredag og da skulle vi faste. Vi måtte være stille under måltidene og alle gjenstandene til å gjennomføre noen aktiviteter var tatt bort. Alle var vel veldig tungsindige denne dagen og mange var nok sultne. Derfor hadde lederne hengt opp ark der det stod: Er du sulten? Ta et kyllinglår/ en fiske-

pinne! Så var det små remser man kunne rive av med bilder av god mat på. Langfredag så vi også på "The Passion of the Christ", der vi ble servert popcorn og cola, på papirremser. Denne messen startet ute, der hvor dramagruppen hadde laget en dramatisering av alle stasjonene i korsveien. Dette var en veldig sterk messe.

Lørdagen var siste hele dagen på leir, så da hadde vi det ekstra morsomt. Da hadde vi Påske-OL! Vi ble delt inn i grupper som måtte kle seg i hver sin farge. Vi kunne bruke alt av det vi fant til klesplagg bare vi behandlet det pent. P-OL skulle foregå ute og ble åpnet av et flammende nummer fremført av praktisk leder; Joakim Ramse. Hver gruppe fikk hvert sitt egg og en kokosbolle som de måtte få helskinnet gjennom alle postene.

Postene var veldig varierte og alle koste seg fryktelig mye med pølse i brød til lunsj.

Etter P-OL skulle vi forbrede oss til Midnattsgudstjeneste og Gallamiddag. Alle pyntet seg opp i sin fineste stas og så startet vi gudstjenesten ute ved P-OL flammen som Pater Khiem velsignet. Det var mange trøtte ben etter messen, men etter klokken tolv kunne koret stemme i "Halleluja!" Jesus er oppstanden!

Etter en fantastisk middag med dessert, var det disko. Musikken sluttet ikke å spille før klokken halv seks på morgenen. En del sovnet i stoler og sofaer i stuen og ble vekket

av at leirsjef Henrik Greve og Joakim Ramse stormet inn og slo på grytelokk.

Denne morgenen ryddet vi leirstedet og det ble sunget en tårevåt avskjedssang av lederne.

Det vi kommer til å huske mest fra denne leiren er nok tre ting;

1. Våkenatten,
2. 1. april – da Jonathan sin bil ble dekket av dopapir, (Han hadde ansvaret for morgengym denne dagen)
3. og Brannøvelsen midt på natten.

Dette har vært en helt uforglemmelig leir!

Tekst: Sunniva Fongen
Bilder: Lillian Nguyen

Konfirmasjonsretrett med *St. Johannes & St. Torfinn*

Rett etter kateke-seundervisningen for konfirmanter i St. Johannes, var det duket for konfirmantretrett.

Fra 11. til 12. april fikk St. Johannes menighet på Groruddalen besøk av St. Torfinn menighet fra Hamar. Til sammen var det 43 deltakere under helgen. Det ble arrangert et konfirmantretrett som en forberedelse for alle konfirmanter til mottakelsen av fer-mingen. Aldri har disse ungdommene vært på en helg sammen

med andre konfir-manter fra en annen menighet, derfor var fokuset satt veldig mye på nestekjærlig-het og det å bli kjent med andre. Under hele helgen fikk konfir-mantene en utfordring som de besto med glans, p. Phu hadde inndratt alle mobilene fra ungdommene. Po-enget var å meditere, få innsikt i seg selv og styrke forholdet med Gud. Videre besto hel-gen av foredrag med p. Phu, messefeiring med p. Tan, bli kjent leker, mat og moro. Lørdagkveld var satt av for sakramenttil-

bedelse, meditasjon, bønn og mulighet for skriftemål. Helgen ble avsluttet med høymes-se og kirkekaffe i regi av ungdomslaget. Vi håper alle ungdom-mene lærte mer om seg selv, troen, Gud og at de har bygget flere og sterkere bånd med

hverandre. Helgen ble tatt vel i mot og tilbakemeldingene var gode. Så en shoutout til alle i Hamar! Og kanskje kan st.Johan-nes besøke Hamar en gang i fremtiden?

Tekst og bilder: Irene Bau-tista

Overnattingshelg med *Dueflokken*

Helgen 20.-22. mars hadde Dueflokken overnatting i menigheten.

Overnattingshelgen startet med korsvei hvor ungdommene bidro med å lese til de forskjellige stasjonene. Senere på kvelden ble det satt i gang noen bli-kjent leker slik at duene kunne bli bedre kjent med hverandre. Som avslutning på dagen ble det vist film imens duene fikk kose seg med godteri og snacks.

Lørdagen startet tidlig for noen av duene fordi det var katekese for 1. kommunionsbarna.

Derfor måtte noen duer ut, mens noen duer var igjen for å hjelpe til i katekesen. De duene som dro ut spilte fotball og basketball med hverandre i det nydelige været. Da alle duene var samlet igjen etter messen fikk Dueflokkens besøk av speidere fra KFUK-KFUM som er en av Norges største kristne barne- og ungdomsorganisasjoner. Disse skulle besøke forskjellige menigheter for å lære om de forskjellige trossamfunnene.

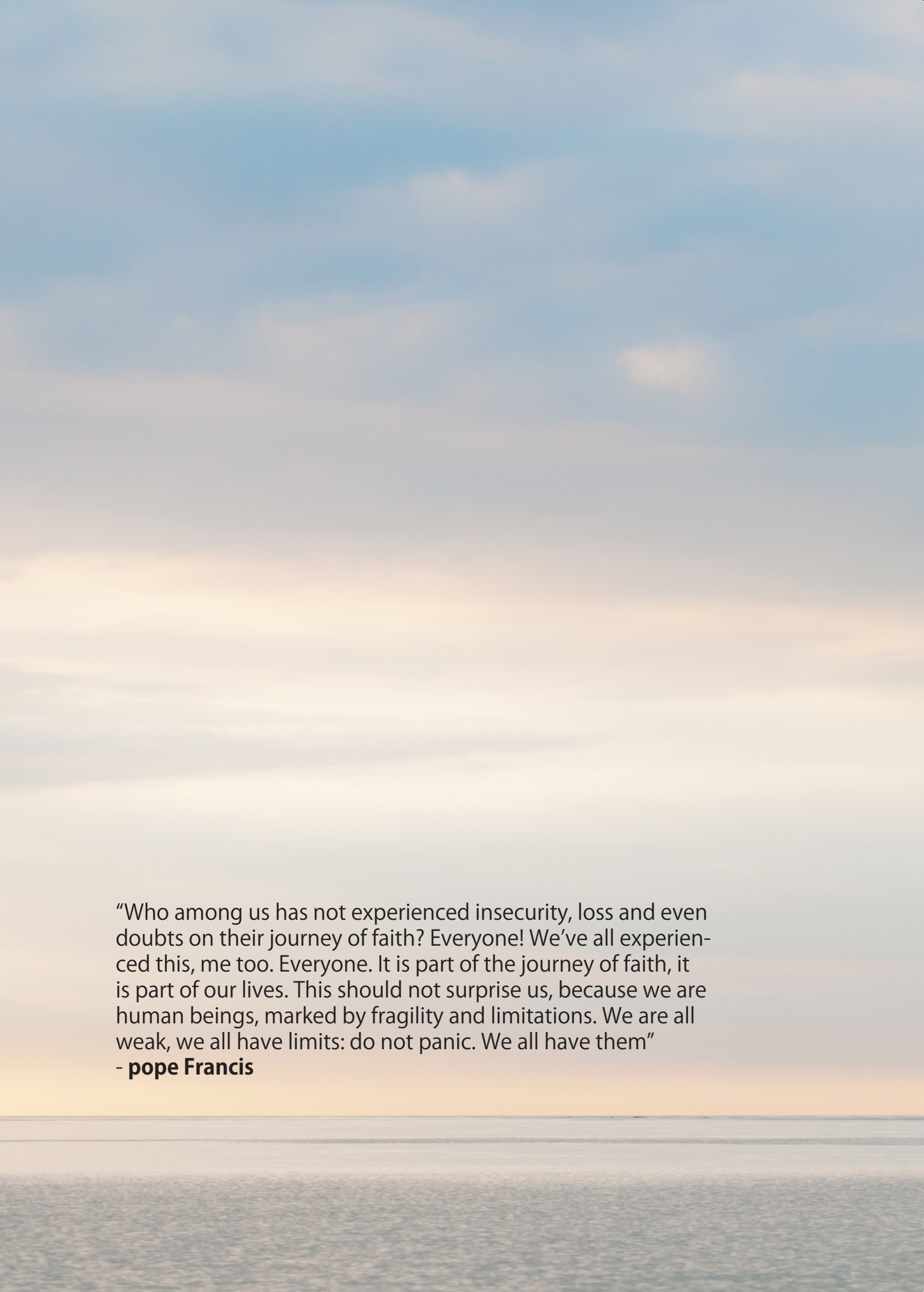
Etter utveksling over

lunsj måtte de dra videre, og da var det duket for OL for Dueflokkens. Duene ble delt inn i forskjellige lag og måtte gjennom forskjellige poster som smakstest, hukkommelsestest, bygge høyest spagettitårn og komme gjennom et edderkoppnett. Etter en fartsfylt og teamarbeid var det temaøkt med p. Johannes. Det kom mange fine innspill og spørsmål til pater. Deretter ble p. Johannes invitert til middag med duene. På kvelden stod «gjemsel» på programmet. Hele menig-

hetssalen ble brukt til gjemmesteder, så dette var nytt for mange.

Søndag var overnattingshelgen over for dueflokkens. Duene avsluttet helgen med å gå i søndagsmessen sammen. Overnattingshelgen hadde ikke blitt vellykket uten hjelpen av Mang og Theresa. De bidro med alle måltidene og hjalp Dueflokkens under hele helgen. Tusen takk til Mang og Theresa og takk til p. Johannes for lån av menighetssalen og en bra temaøkten.

Tekst og bilde: Tram Michelle Nguyen

“Who among us has not experienced insecurity, loss and even doubts on their journey of faith? Everyone! We’ve all experienced this, me too. Everyone. It is part of the journey of faith, it is part of our lives. This should not surprise us, because we are human beings, marked by fragility and limitations. We are all weak, we all have limits: do not panic. We all have them”
- **pope Francis**

Å tvile og tro – på

Det er ikke alltid så lett å følge drømmene sine. Man kan føle at det er uoppnåelig, uansett om drømmen er å reise verden rundt, bli lærer eller popstjerne. Det kan være skummelt å ta sats, det kreves motivasjon og styrke – og hjelp fra andre.

Som barn stolte jeg, som de fleste andre barn, blindt på hva jeg ble fortalt i kirken, av foreldre og på katekesen. Det jeg ble fortalt var sann det var, og det gjaldt å ikke diskutere. Alt om Jesus, Gud og himmelen hadde de voksne svarene på.

Så ble jeg litt eldre, jeg fikk venner med en annen tro, jeg fikk kommentarer kastet etter meg på skolen om hvor teit jeg var som trodde på noe som ikke var sant. En naturlig reaksjon fra min side var å begynne å stille spørsmål.

"Hvorfor kommer ikke alle til himmelen?"

"Er det sant at Jesus kunne gå på vannet og gjøre om vann til vin?"

"Hvorfor kan vi ikke se Gud hvis han finnes?"

Noen spørsmål var greie, og jeg ble fornøyd med de svarene jeg fikk. Men så var det de spørsmålene der svarene gjorde meg frustrert og det føltes som at det var noe jeg ikke fikk vite. Så jeg spurte videre.

"Men hvorfor det?"

"Det er som matte, ikke sant. Det bare er sann. 2+2 er fire, bare fordi det er sann," svarte de voksne. Det klarte jeg ikke å ta inn over meg. Det var vanskelig å godta at noe

vi ikke visste sikkert bare kunne være sann. Så enkelt kunne det ikke være.

Dette fulgte meg gjennom mange år. Jo eldre jeg ble, jo rarere ble konseptet. Jeg begynte å forstå at det hele er åndelig. At troen er inne i deg, i hjertet ditt. Du har med deg Gud hvor enn du går, men Han er ikke noe du kan ta fram når du føler for det eller når noen spør om du kan bevise at Han finnes. Du må bare stole på det. Og at det er derfor vi kaller det tro.

Ikke at det gjorde ting veldig mye enklere. Jeg dro på leir, gikk i søndagsmesse, ba før maten, ministrerte, var aktiv i ungdomslaget, hadde rosenkrans i pennalet, lærte meg trosbekjennelsen utenat. Prøvde å være "den perfekte katolikk". Samtidig var det som om tvilen tok over tankene mine i hverdagen.

Jeg begynte på ung-

domsskolen, så videregående. Flyttet utenlands et år, noen år senere bar det av gårde på folkehøgskole. Å leve som troende katolikk var nå for lengst blitt mitt ansvar.

Men tenårene var tøfere enn barndommen, og spørsmålene ble hardere å svare på.

"Hvis Gud elsker meg, hvorfor gjør han da dette mot meg?"

"Hvorfor lar han meg bare lide på denne måten?"

"Hvorfor hører han aldri på mine bønner?"

Jeg fikk dårlig samvittighet for at jeg tenkte sann. Jeg visste at det ikke var riktig. Men jeg fortsatte å leve et liv som ble mindre og mindre påvirket av troen min. Gud fikk ikke den beste plassen i hjertet mitt lenger. Tiden gikk, og jeg følte at jeg klarte meg ganske fint uten å tenke så mye på "Gud og sånt". Kirken gikk jeg mer i for det sosiale, og når

, en og samme gang

ORTVIL

folk spurte meg hvorfor jeg var katolikk svarte jeg ofte at det var fordi foreldrene mine var det og fordi leir var kult. Dette fortsatte en stund, før jeg skjønnte at det var tvilen som hadde tatt over. Jeg var blitt lat, og stolte ikke på Gud lenger. Som om livet ble så mye bedre uten troen. Innerst inne visste jeg at det bare var tull.

// Da kan tvilen bare ligge der i bakgrunnen, for jeg vet at den aldri vinner over troen igjen.

Fortsatt er det mye jeg ikke forstår. Det er mye jeg aldri kom-

mer til å forstå. Jeg har dager jeg tviler på visse ting, og det er nok mye jeg alltid kommer til å stille spørsmålstegn ved. Men i dag vet jeg at det er menneskelig å stille spørsmål til det man ikke helt forstår. Det betyr ikke at man skal skygge bort fra alt sammen, for det er så utrolig mye mer jeg faktisk forstår. I dag vet jeg at Gud er med meg, og jeg vet at han

kommer til å passe på meg når jeg virkelig trenger det. Det har han gjort så langt, så da er sannsynligheten for at han fortsetter med det rimelig stor. Og vet du hva? Da kan tvilen bare ligge der i bakgrunnen, for jeg vet at den aldri vinner over troen igjen.

Tekst: Cecilie Bruce

Bilder: Irene Bautista

i Adios Honduras!

NUKDURAS forteller om sin opplevelse!

Man kan på mange måter si at Norge er et av verdens beste og tryggeste land å bo i, og ofte tar vi ting for gitt. Vi kan kaste bort penger på unødvendige ting, og kanskje ikke verdsetter Gud så mye som vi skulle gjort. Jeg, sammen med Mathias, har vært så heldige som ble valgt ut som NUKs delegater for å dra på et utvekslingsprogram i Honduras. Som det ble skrevet i forrige nummer, visste vi lite om Honduras fra før

av, og bare ved å ta en rask research på nettet, fant vi fort ut at det var store forskjeller mellom Honduras og Norge, både i kulturen og sikkerheten.

Det å gå fra å bo i et så trygt land som Norge, til å flytte til et land der drapsraten er høyest i verden, har vært en stor utfordring. Da delegatene fra Caritas Honduras, Hilda og Diego, var i Norge, lærte vi mer om hvordan det var i Honduras. Man må likevel se det med sine egne øyner, og føle det på sin egen kropp hvor ekkelt det kan være når man ikke

har så mye kontroll som man er vant til. I Honduras fikk vi ofte beskjed om å bare gå rett fram, ikke se seg rundt, og gå fort til destinasjonen. Vi ville aldri hatt den følelsen i Norge. Noe delegatene fra Honduras ofte nevnte da de var i Norge var blant annet «Det er så fritt i Norge», og «Vi ville aldri gått så sent i gatene i Honduras, hvert fall ikke alene». Om vi skulle komme sent hjem på kvelden i Honduras, måtte vi planlegge hvordan vi skulle komme oss hjem, med tanke på å finne noen som kan kjøre oss nærmest

døra til huset vårt så mulig. Vi måtte også alltid fortelle vertsfamilien hvor vi skulle. De første ukene var jeg lite flink til å si ifra hvor jeg var, så jeg måtte ofte høre på kjefting fra vertsmor som egentlig bare kjeftet med kjærlighet. Til tross for farlighetene ungdommene går gjennom, er de ofte villige til å sette sitt liv i fare for å være med andre katolske ungdommer. I en av byene vi besøkte, lå Caritas sitt senter hvor ungdommene møtes mellom to områder; Begge områdene styrt av gjenger. Dette var en av utfordringene

FAKTA

- Prosjektet startet i august 2014 og endte i april 2015. Etterarbeidsperioden varer ut av 2015.
- Hensikten med prosjektet er å øke sosialt og politisk deltagelse blant ungdommer i Norge, redusere vold og kriminalitet i Honduras, og også å lære hverandre om organisasjonene og deres struktur.
- Delegatene har møtt ungdommer via media, diverse lokale og regionale ungdomsgrupper og aktiviteter, skoler og landsmøte for voldsforebyggingsprosjektet.
- Omtrent halvveis delt; Fire måneder i Norge, fire måneder i Honduras.
- Prosjektet er mellom NUK og Caritas Honduras, men finansiert av LNU.
- Det er første gangen NUK har hatt utvekslingsprosjekt.
- NUKs Adventsaksjon skal i år gå til Honduras.

som en ungdom kunne møte.

Til tross for det farlige i landet, er det også mye positivt! Mens vi var i Honduras, besøkte vi ungdomsgrupper i alle bispedømmene som jobber med voldsforebyggingsprosjektet i regi av Caritas Honduras for å skape et nasjonalt ungdomsnettverk. Å se deres engasjement og hva slags aktiviteter som ble tilbudt var fantastisk. Kunne du sett for deg at en vanlig norsk ungdom drar på workshops for å lære om menneskerettigheter på en lørdag

istedenfor å dra på fest? I Honduras er det motsatt. De ville alltid lære mer om de hadde mulighet til det. Ungdommene var også veldig flinke til å være synlige både i menighetene og i media, og vi kunne se at de var komfortable til å snakke foran en stor forsamling, TV- eller radio om troen sin,

om ungdomsarbeidet og samfunnsspørsmål.

Videre skal vi jobbe mer med prosjektet i våre hjemland. Vi skal fortsette å besøke ungdommer, både i små og store grupper, for å snakke om erfaringene vi har fått, både i Norge og Honduras. Organisasjonene har mye å lære fra hverandre,

og et godt samarbeid mellom organisasjonene har blitt stiftet. Det åtte måneders lange prosjektet har vært en suksess, opplevelsene og erfaringene vi har fått har vært helt fantastiske! Det gjorde avskjeden med våre venner enda tyngre, men med håp om at vi treffes enten i Honduras, Norge eller WYD i Krakow senere, blir den såkalte «Adios» til «Vi ses igjen!». Det er et uttrykk på spansk som kan brukes i denne sammenhengen, «Si Dios quiere», på norsk; «Hvis Gud vil».

Tekst: BaoHieu Kevin
Nguyen
Bilder: NUKDURAS

5 på leir

Fra Påske+

Spørsmål:

1. Hva overrasket deg mest ved årets påskeleir?
2. Hva, hvis noe, tok deg nærmere Gud og påskemysteriet denne påsken?
3. Hvis du ikke får nevne Onkel Marius' ganske så grafiske bruk av påskelyset som det mannlige kjønnsorgan, hva var mest lættis av alt på påskeleir?
4. Hva tror du 'langfredag' heter på engelsk?
5. Hvilket er ditt beste minne fra leiren med tanke på fellesskap?

Anton Tin Pham

1. Maten, den var god.
2. Det å be, le, synge med andre katolikker.
3. Kvelden vi hadde Mafia.
4. Good Friday.
5. Da vi alle tente lyktene og skulle si hver vår leirminne.

Anh-Tuan Tran

1. Påskeleir var overraskende morsomt, jeg hadde egentlig ikke noe forventninger, men det ble ganske gøy.
2. Følte jeg ble mer troende da jeg oppdaget at det var så mange på leiren. Følte meg som en del i et større fellesskap.
3. Det var OL. Lættise poster.
4. Long friday?
5. Det må være da vi delte leirmoments. Koselig å sitte der med alle sammen.

Perla Garcia

1. Ble overrasket over hvordan miljøet endret seg fra smålig kleint til utrolig bra og hvor godt samarbeid det var under POL.
2. Skriftemål var vel egentlig det jeg følte tok meg "nærmere" Gud.
3. Mafiafesten, da alle anklagde sine nærmeste for å være mafia men så endte det med at de vi minst trodde egentlig var mafia.
4. Good friday, lærte det av Onkel Marius.
5. POL, fritid når alle samlet seg for å spille games eller det vietnamesiske spillet.

Ivan Vu

1. Det jeg ble mest overrasket over var at vi IKKE hadde rød og blå.
2. Det må vel være når min gruppe skulle ha første skift under våkenatten.
3. Da det var temakveld, der vi alle fikk forskjellige oppgaver som mange gjorde. Gøyeste var det når "Tvillingene" skulle herme etter hverandre som å kysse Onkel Marius sitt skinn.
4. Sad Friday, siden Jesus døde på korset.
5. På langfredag, da nabokameratene ba om å få maten jeg hadde tatt med.

Gerhard Balagat

1. At det ikke var noen asiater i lederteamet.
2. Våkenatten.
3. Påske-OL.
4. Good Friday.
5. Etter middagen den siste kvelden, da vi snakket om vårt beste leirminne.

Wątpliwości

Jak już pewnie wszyscy nasi czytelnicy zauważyli, tematem głównym tego wydania magazynu Q, są wątpliwości. Któż z nas ich nie doświadcza?

W zasadzie, każdego dnia zadajemy sobie pytanie, czy dobrze postępujemy? Czy słuszną podjęłam decyzję? Nie zależnie od tego, czy jesteśmy w szkole podstawowej, średniej, czy na studiach, zawsze pojawiają się takie pytania. Co zrobić i w którą stronę pójść.

Z wiekiem te pytania są coraz trudniejsze. Często dotyczą naszej przyszłości – miłości, kariery...

O odpowiedź na nasze wątpliwości, wcale nie jest tak łatwo. Dlatego też w życiu należy szukać dla siebie autorytetów, wzorów do naśladowania.

Najważniejsze jest jednak, by móc odszukać tych odpowiedzi, by móc pytać o nie i poszukiwać.

Naszymi pierwszymi nauczycielami są nasi rodzice. To

oni prowadzą nas przez początki życia i wskazują nam drogę, którą możemy podążać. Z wiekiem odnajdujemy przyjaciół, naszych sekretnych osób, którym powierzamy nasze tajemnice i od których uczymy się współdziałać.

Jednak w pewnych chwilach to nam nie wystarcza. Potrzebujemy oparcia w głębi naszego serca.

Takie oparcie możemy znaleźć tylko w Jezusie, który czeka na nas każdego dnia, by wysłuchać naszych smutków i naszych

radości. On czeka na nas, byśmy powierzyli mu swoje życie, Jemu i Jego woli. Czy to jest łatwe? Ależ skąd!

Czasami uczymy się ufać Bogu latami, budując związek z Nim podczas niedzielnej Eucharystii i codziennej modlitwy. Ilu z nas zdarzyło się w chwili smutku powiedzieć słowa – Boże pomóż mi, spójrz na mnie i wskaż odpowiedź na nurtujący mnie problem. Wskaż drogę...

Albo też w czasie radości dziękować Mu

za cudowne przeżycia, bezpieczną podróż, etc.

Wątpić, to znaczy być świadomym skutków własnych decyzji. Możemy poszukiwać, błądzić i odnajdywać się. Zawsze Jezus czeka na nas, by do się do Niego zwrócić z prośbą o pomoc w czasie dylematu.

Czasem wystarczy tylko wsłuchać się w głos własnego serca, by usłyszeć, jak Bóg pomaga nas kierować

na ścieżkach naszego życia.

Bóg daje nam wskazówki, jak tego się nauczyć. Daje nam osoby, które są dla nas przykładem.

W ostatnim czasie największą orędowniczką Bożego zaufania była święta Siostra Faustyna Kowalska, skromna zakonnica, która doświadczyła ogromnego zaszczytu oglądania Jezusa i bycia Jego pośredniczką w przekazaniu cudownego daru miłosierdzia,

którym Bóg nas obdarza.

To ona, wbrew wszystkiemu stała się dla nas nauczycielką, jak ufać Bogu. Pokazała nam piękne oblicze Jezusa przeniesione na obraz zatytułowany Jezus, ufam Tobie. Opisała swoje przeżycia i spisała słowa Jezusa, które do niej skierował w Dzienniczku.

W razie wątpliwości zawsze możemy korzystać z tych narzędzi-

wpatrywać się w oblicze Pana i czytać jego słowa.

Na koniec pozostawię Was z tekstem jednej z piosenek chrześcijańskiego muzyka, Tomasza Kamińskiego. Niekiedy to przez pieśni i muzykę odnajdujemy oblicze Jezusa i słyszymy Jego głos.

Tekst: Magdalena Wator

Bilde: Wikipedia Commons

*Gdy drogi pomyli los zły
I oczy mgłą zasnuje
Miej w sobie tę ufność
Nie lękaj się*

*A kiedy gniew świat Ci przysłoni
I zazdrość jak chwast zakielkuje
Miej w sobie tę ufność
Nie lękaj się!*

*Ty tylko mnie poprowadź
Tobie powierzam mą drogę
Ty tylko mnie poprowadź
Panie mój*

*Poprowadź jak Jego prowadzisz
Przez drogi najprostsze z możliwych
I pokaż mi jedną
Tę jedną z nich*

*A kiedy już głos Twój usłyszę
I karmić się będę nim co dzień
Miej w sobie tę ufność
Nie lękaj się!*

*Ty tylko mnie poprowadź
Tobie powierzam mą drogę
Ty tylko mnie poprowadź
Panie mój*

Film i Q:

Korsveien

Et kaldt og skremmende, men ærlig blikk på katolsk ekstremisme og oppvekst.

Maria er dypt religiøs, og i gang med sine siste etapper fram mot konfirmasjonen og et liv som voksen. Familien og menigheten de hører til er veldig konservativ, og Maria utsettes for et hardt press fra presten i menigheten og moren. Det settes en uoppnåelig standard for henne, og med utspring i bemerkninger fra presten utvikler hun

vrangforestillinger som ødelegger hennes grep om verdenen rundt henne. Når hun i tillegg må gjennomgå mobbing fra klassekamerater, og en omverden som ikke forstår hennes tro, blir det stadig vanskeligere for jenta å leve et liv med de standardene som forventes hjemmefra. Soul og Gospel regnes som satanistisk musikk, gutter resulterer i evig fortapelse, og et hvert hint til et "vanlig liv" blir kvelt og slått hardt ned på.

Gjennom fjorten statiske scener, eller kapitler, følger vi Marias lidelser

parallelt med Jesu siste timer opp mot korsfestelsen. Kameraet står i hver scene så å si alltid stille, noe som gjør at alt fokus ligger på dialogen og følelsene som utspilles i filmbildet. Men selv om kameraet ikke beveger seg står ikke Marias indre og skjebne stille. Marias skjebne er i hver scene en tydelig parallell til Jesu skjebne.

Leger, barnevakten og andre prøver etter hvert å hjelpe henne, men Maria blir mer og mer bestemt på hva hun vil i livet. Hun vil følge Jesu eksempel, på alle mulige måter.

Det er umulig ikke å bli opprørt over misbruket Maria utsettes for fra sine nærmeste. Det minner om viktigheten med ikke å sette nestekjærligheten til side til fordel for blind tro. For da kan det gå så alt for galt. Dessuten gir det oss en påminnelse på at religiøs ekstremisme

faktisk også finnes i tilsynelatende vanlige familier, og ikke bare i Midtøsten. Gud misbrukes på mange måter, og det er nyttig å bli minnet på hva som er viktig og hva Jesus egentlig sto for. Denne filmen gir et eksempel på hvordan vi mennesker kan trekke ting for langt, også troen på Gud.

Det er en mørk og trist historie, men den er ærlig og interessant, og ikke minst har den tyske regissøren Dietrich Brüggemann laget noe veldig annerledes enn det meste annet av film som lages nå for tiden.

om skjebnen. Språket er enkelt, og historien er fortalt nesten som et eventyr. Over 65 millioner eksemplarer har blitt solgt i verden, og den har blitt oversatt til over 67 forskjellige språk.

Tekst: Susanne Tande

Bilder: Wikipedia Commons

Den salige *Mor Teresa*

Mor Teresa døde i 1997 og er en av vår tids største hellige.

Hun var jordnær, men gjorde likevel det utrolige; hun mettet verdens fattige, ikke med mat, men med kjærlighet. Vi i Norge fikk besøk av henne på st. Paul skole i Bergen og sta. Sunniva skole i Oslo, og i 1979 mottok hun Nobels fredspris. Men, Mor Teresa hadde en hemmelighet. Denne hemmeligheten er vår nøkkel til å bli kjent med henne, for hun var ikke så ulik deg og meg: Nesten hele livet følte Mor Teresa et fravær av Gud.

12 år gammel reagerte Gonxha Bojaxhiu på fattigdommen rundt henne i dagens Makedonia. Hun følte seg kallet av Gud til å gjøre noe med det, og 18 år gammel ble hun nonne. I 1929 avla hun evige løfter i India og fikk navnet Mor

Teresa. Hun jobbet som lærer, og hennes 20 år i Loreto var fylt med lykke. I 1944 ble hun rektor på St. Mary's skole og levde et intenst bønneliv med dyp kjærlighet til sine medsøstre og studenter. Hun var kjent for sin nestekjærlighet, uselvishet, mot, sin store arbeidskapasitet og et naturlig organisasjonstalent.

Med pavens tillatelse, ble Mor Teresa en uavhengig nonne i 1947. I Oslo uttrykket hun kallet sitt slik: «Å vise omsorg for de sultne, de nakne, de hjemløse, de vanføre, de blinde, de spedalske, alle dem som ikke føler at de er ønsket, elsket eller tatt seg av i samfunnet, mennesker som har blitt en byrde for samfunnet og blir skydd av alle». Hver dag i sitt liv ba hun st. Frans av Assisis bønn: gjør meg til redskap for din fred.

Det er ikke uvanlig å føle et fravær av Gud; selv Mor Teresa følte det slik.

Det Mor Teresa imi-

spre glede i dag? Det er da vi er kristne. Det er når vi sprer

der-tid forstod, er at Gud er kjærlighet. Alle vi som er fylt med kjærlighet «må aldri møte noen uten at de er gladere etterpå.» Hun sa også at: «å være uønsket og glemt er en mye større fattigdom enn mangel på brød.» Klarer vi å smile og

kjærlighetens flamme at vi kjenner Gud, og det er i Messen det hele begynner; det er der flammen blir tent.

Salige Mor Teresa, be for oss!

Tekst: Hans-August Wade

Bilde: Wikipedia Commons

Qprest

"Job"

Les Bibelen!

Jeg er sikker på to ting, kjære leser. Det første er at du befinner deg i nærheten av en bibel. Enten eier du en selv, eller så står det en i bokhyllen hjemme hos dine foreldre. Uansett finnes hele Bibelen på internet, hvis du foretrekker dataskjerm fremfor papir. Det andre jeg er helt sikker på, er at du har litt dårlig samvittighet for at du ikke leser mer i Bibelen. Bibelen er den eneste boken i verden som har Gud som forfatter. Riktignok ble den ført i pennen av mennesker, men den egentlige forfatteren er Den Hellige Ånd. Tenk en bok skrevet av Den Hellige Ånd! Tenk om denne boken var blitt utgitt i forrige uke – ville vi da ikke ha løpt til bokhandelen og kjøpt den, for så å nilese hva Gud hadde

skrevet til oss?

Hvis du åpner Bibelen omtrent på midten, så finner du en av de mest dramatiske og spennende bøkene i Bibelen, nemlig Jobs bok. Når man leser Bibelen, er det ofte lurt å lese langsomt, bare etpar vers av gangen, slik at ordene får tid til å synke inn i oss. Men av og til kan det også være en idé å lese Bibelen raskt, slik at man får sammenhengen i historien. Hvis du ikke kjenner historien om Job, vil jeg anbefale deg å lese hele historien raskt – det vil ta deg en knapp time, og vil være vel anvendt tid.

Hva skjer i Jobs bok?

Jobs bok handler om en from mann som het Job. Han trodde på Gud, fryktet Gud. Det var ikke så mye

galt med ham. Job var en bra mann. I tillegg var han lykkelig gift, hadde mange barn, en stor eiendom og mange husdyr. I gamle dager (og ikke fullt så gamle dager, ja til og med idag), så var det en vanlig oppfatning at det ene hang sammen med det andre: Job var rik og hadde god helse fordi han var from. Men så en dag skjer det noe rart i Himmelen: Satan sier til Gud at Job er glad i Gud bare fordi Job ikke har noen problemer. Med én gang det skjer noe galt med ham, vil han vende seg bort fra Gud, mener satan. Gud går med på å sette Job på prøve. Først mister Job alle barna sine og all eiendommen sin. Men Job klager ikke. Han fortsetter å være from. Men så blir Job også alvorlig syk. Fremdeles klager han ikke. Noen

av Jobs venner hører hva som er skjedd med ham, og kommer for å trøste ham. Det går ikke så bra. De første syv dagene snakker de ikke med ham, og når de først begynner å snakke, så skjønner de på ham. Nå er Job så syk og lei at dette blir dråpen som får begeret til å renne over. Han vender seg mot Gud og sine venner. Mesteparten av Jobs bok gjengir krangelen mellom Job og vennene. Job hevder at han har rett, og at Gud er urettferdig mot ham. Vennene, derimot, tar Guds parti. Krangelen ender med at Gud selv til slutt taler til Job. Og da får Job seg en skikkelig overhaling. Han får ikke noe svar på hvorfor han er rammet av ulykke. Han får heller høre fra Gud: Hvem tror du at du er? Hvordan kan

«Job mocked by his wife» av Gaspare Traversi (1722-1770)

du tro at du har retten på din side, mens jeg tar feil? «Hvor var du da jeg skapte verden?» (38,4a), er Guds første spørsmål til Job. Gud fortsetter å stille Job en rekke spørsmål, og Job blir svar skyldig. Job kapitulerer, idet han skjønner at han ikke kan føre en sak mot Gud. Job svarer: «Jeg har talt om det jeg ikke forstod» (42,3b). Herren lønner Jobs ydmyke holdning: Han får dobbelt opp

igjen av alt det han har mistet, og han lever videre i 140 år og døde gammel og mett av dage.

Hva kan vi lære av Jobs bok?

De lærde strides om hva Jobs bok egentlig dreier seg om. Men vi kan lære noe om to ting: 1. Guds allmakt. 2. Det er ingen nødvendig sammenheng mellom fromhet og fremgang i denne verden. For å ta det

andre først: Av og til er det en sammenheng mellom måten vi lever på, og det som skjer med oss. Hvis vi for eksempel baksnakker andre, så vil vi til slutt bli venneløse. Hvis vi lever systematisk usunt, blir vi syke. Men ofte rammer ulykke og sykdom tilfeldig. Og så til det første, Guds allmakt: Gud skylder oss ingen ting. Om vi er aldri så fromme og flinke, er ikke Gud forpliktet til å gi oss noe

som helst. Det er Han som bestemmer, og alt vi får av Ham, er gaver vi får uten å ha fortjent dem. Så lærer Jobs bok oss at sykdom og ulykke ikke er en automatisk straff fra Gud for synder vi har begått. Og endelig lærer vi å være takknemlige for alt det Gud gir oss.

Tekst: Ole Martin

Stamnestrø

Illustrasjon: Gaspare Traversi

Gratis tips til **trosliv i motbakke**

Når tvilen rammer, tåka senker seg, melkesyra hoper seg opp og troslivet fortoner seg som en sur hengemyr har katolikker opplevd støtte i Kirken og i våre nære relasjoner.

Likevel kan følelsen av tvil være temmelig skremmende. I alle fall hvis det varer lenge. Kanskje bidrar også konkrete situasjoner til at tvilen blir større – situasjoner det er lett å oppleve manglende kontroll i. Kanskje er vi i ferd med å gi opp, eller ikke orke mer. Tvil kan gjøre fysisk vondt! Vi spør oss selv hvorfor vi skal fortsette å følge Gud. Da kan det være godt å ha noe konkret til å hjelpe oss gjennom en slik fase. Det kan være økt deltakelse i sakramentene. Det kan være åndelig veiledning,

retrett eller å snakke med en annen man stoler på. Eller noe helt annet!

Her kommer et lite – og gratis - tips som kan hjelpe på når det er klisterføre i troslivet:

For litt over 10 år siden ble det utgitt en liten serie på 20 hefter av den frivillige katolske organisasjonen Direction for Our Times i Irland. Disse heftene omhandler nettopp ulike situasjoner et menneske kan befinne seg i. De inneholder budskap fra Jesus, Maria og en rekke helgener, og har fått imprimatur og tillatelse til å publiseres. Mange har funnet styrke og trøst i disse heftene. Uthevet er de som kanskje er mest aktuelle for unge mennesker.

De er lettleste (på engelsk) og gratis nedlastbare fra

www.directionforourtimes.com >Resources >Free Library.

Og koster nesten ingenting hvis man vil kjøpe dem!

God topptur! Husk: **Over skyene er himmelen alltid blå!**

Tekst og bilde: Helene F

- Heaven Speaks About Abortion
- Heaven Speaks About Addictions
- Heaven Speaks to Victims of Clerical Abuse
- Heaven Speaks to Consecrated Souls
- Heaven Speaks About Depression
- Heaven Speaks About Divorce
- Heaven Speaks to Prisoners
- Heaven Speaks to Soldiers
- Heaven Speaks About Stress
- Heaven Speaks to Young Adults
- Heaven Speaks to Those Away from the Church
- Heaven Speaks to Those Considering Suicide
- Heaven Speaks to Those Who Do Not Know Jesus
- Heaven Speaks to Those Who Are Dying
- Heaven Speaks to Those Who Experience Tragedy
- Heaven Speaks to Those Who Fear Purgatory
- Heaven Speaks to Those Who Have Rejected God
- Heaven Speaks to Those Who Struggle to Forgive
- Heaven Speaks to Those Who Suffer from Financial Need
- Heaven Speaks o Parents Who Worry About Their Children's Salvation

Kateketisk spalte

Sankthans

Du har sikkert vært med på feiring av sankthansaften. Kanskje familien har hatt et større måltid, eller kanskje har du vært med på tenningen av et stort sankthansbål. Men har du tenkt over at du er med på St. Hans' aften?

St. Hans er en forkortelse for St. Johannes, og da menes Johannes døperen. Johannes døperen var sønn av Elisabeth, Marias kusine, og ble født omkring 6 måneder før Jesus. Da Maria hadde fått budskapet om at hun skulle føde Jesus, dro hun til kusinen sin, og Johannes i magen til Elisabeth skal ha «hoppet av fryd» da han hørte nyheten. Etter dette forteller ikke bibelen mer om Johannes liv før han var

27 år, og da skal han ha vært en from mann som levde i ørkenen. Jesus lot seg døpe av Johannes, som sa «Se, der er Guds lam som bærer verdens synd».

Dagen for St. Johannes feires 24. juni, som du kanskje kan regne deg frem til er 6 måneder før julaften. Selve sthansaften feires da kvelden den 23. juni. Hvis du er kjent med Kirkens helgenfeiringer, så pleier de å feires på helgenens dødsdag, for å feire deres opptagelse i Himmelen – og her er altså Sankthans et unntak. Augustin sier i en preken om St. Johannes at han er et unntak fordi han ble født til verden uten synd og dermed er hans «jordiske fødselsdag den viktigste festen.»

Sankthans og sankthansaften er populære feiringer, kanskje mye fordi den sammenfaller med midtsommer og sommersolverv. Det sies at den norske feiringen med bål springer ut fra en norsk før-kristne midtsommertradisjon, men allerede på norrøn tid finner vi spor etter feiring av Johanens døperen. For eksempel er et annet navn på sankthansjonsok, som kommer fra norrønt for «våkenatt for Jon» (se også parallell til Olsok). Dagen var faktisk frem til femti-tallet en helligdag i Norge!

Så selv om de norske tradisjonene med bål og sommerfest ikke i seg selv forteller hva som feires, har heldigvis navnet en tydelig beskjed. Vi feirer St.

Johannes, forløperen. Det er en katolsk festdag! Som det sies i høytidsmessens prefasjon:

Vi lovpriser din [Guds] storhet som vi ser i den salige Johannes, han som ble Kristi forløper og hedret fremfor alle som er født av en kvinne. I sin mors liv jublet han av fryd over Frelserens komme; ved sin fødsel bragte han stor glede, og som den eneste av profetene utpekte han Guds lam, som gir oss forløsning. I Jordans flod døpte han dåpens opphavsmann, og således gjorde han dette vann hellig. Ved sin blodige død fikk han bære det høyeste vitnesbyrd om Kristus.

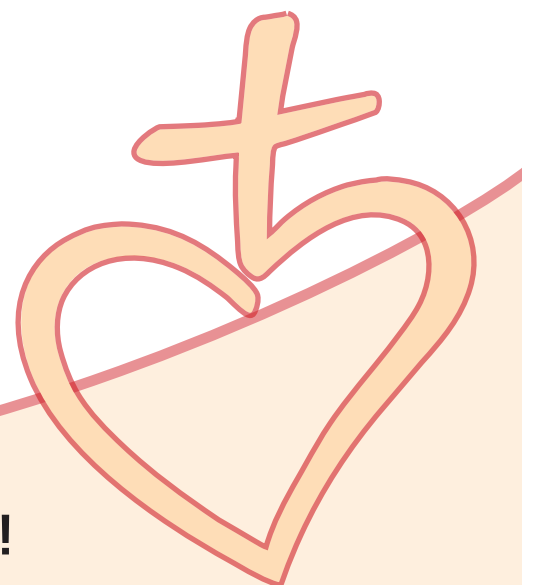
Tekst: Susanne Tande

Bilde: Nina Aldin Thune

Vivians Vits:

Et eple skulle inn i
kjøleskapet, men i døra
stod det en eplenektar.

Bli med, meld deg inn!
www.nuk.no

